

CONCERTS al MuVIM

28/05/23

Sonates per a violí i piano

Beethoven Brahms Schnittke

MuVIM
Museu Valencià
de la Il·lustració
i de la Modernitat

València|és|música

CONCERTS al MuVIM

Sonates per a violí i piano. Beethoven, Brahms, Schnittke

Diumenge, 28 de maig de 2023 a les 12 hores. Sala d'actes del MuVIM

Intèrprets: Mikhail Spivak (violí) Hilario Segovia Badia (piano).

Música de: L. v. Beethoven (1770-1827), J. Brahms (1833-1897), A. Schnittke (1934-1998).

PROGRAMA

Sonata nº 3 per a violí i piano en Mib Major. Op. 12 ━━━━━━━━ • L. v. Beethoven (1770-1827)

Allegro con spirito

Adagio con espressione

Rondo. Molto allegro

Sonata nº 3 per a violí i piano en Re menor. Op. 108 ━━━━━━━━ • J. Brahms (1833-1897)

Allegro

Adagio

Un poco presto e con sentimento

Presto agitato

Sonata nº 1 per a violí i piano ━━━━━━━━ • A. Schnittke (1934-1998)

Andante

Allegretto

Largo

Allegretto Scherzando

L'apoteosi de la forma sonata

Tres grans compositors, tres formes ben diferents de concebre la forma sonata al llarg del temps, de l'inici del XIX al segle XX. La primera sonata forma part de l'Opus 12 de Beethoven, que, juntament amb altres dues, van ser composades entre els anys 1797-1798 i estan dedicades a Antonio Salieri, mestre del compositor de Bonn. Aquesta sonata manté el número i l'estructura dels moviments desenvolupats per Mozart (1756-1791), així com el diàleg entre el violí i el piano ja utilitzat pel geni de Salzburg.

La Sonata de Brahms és una obra extremadament apassionada, l'última que escriví per a violí i piano: Brahms hi troba l'acme del seu llenguatge musical, convertint aquesta peça en una excel·lent mostra de la capacitat adquirida al llarg del segle XIX per la forma sonata, sotmetent el material compositiu a una extraordinària varietat de transformacions.

El concert acaba amb Alfred Schnittke (1934-1998), considerat un compositor tardosoviètic que practicava un particular poliestilisme. Influenciat per Prokófiev (1891-1953), Xostakóvitx (1906-1975) i per l'avantguarda centreeuropea, afirmava que el seu era «la unificació de la música culta i la música popular». El 1989 abandonà l'URSS després de diferents problemes amb les autoritats musicals del règim soviètic. Schnittke escriví aquesta sonata el 1963, tot indicant que s'interpretés «a l'estil antic», cosa que no fa sinó confirmar aqueix poliestilisme al qual hem fet referència.

Mikhail Spivak (violí) va néixer a Moscou, on es diplomà a l'Acadèmia Gnessin. El 1991 guanyà el Concurs Internacional de violí «Rameau» a França i va rebre el diploma P. Sarasate (Pamplona) el 1995. Entre 1992-94 va ser el Concertino de la Orquestra «Rússia Jove». En l'actualitat és membre de l'Orquestra de la Comunitat Valenciana.

Hilario Segovia Badia (piano) inicià els seus estudis a l'Escolania de Ntra. Sra. dels Desemparats a València i cursà el grau superior en el Conservatori Superior de Música «Joaquín Rodrigo» de València. És fundador del Dúo Evocación al costat de la soprano Olha Viytiv, amb el qual han sigut premiats en diferents certàmens de Música de Cambra. Actualment desenvolupa la seu faceta pedagògica en el Conservatori Superior de Música de Castelló de la Plana.

Mikhail Spivak

La apoteosis de la forma sonata

Tres grandes compositores, tres formas muy diferentes de concebir la forma sonata a lo largo del tiempo, del inicio del XIX al siglo XX. La primera sonata forma parte de la Opus 12 de Beethoven, que, junto con otras dos, fueron compuestas entre 1797-1798 y están dedicadas a Antonio Salieri, maestro del compositor de Bonn. Esta sonata mantiene el número y la estructura de los movimientos desarrollados por Mozart (1756-1791), así como el diálogo entre el violín y el piano ya utilizado por el genio de Salzburgo.

La Sonata de Brahms es una obra extremadamente apasionada, la última que escribió para violín y piano: Brahms encuentra el acmé de su lenguaje musical, convirtiendo esta pieza en una excelente muestra de la capacidad adquirida a lo largo del siglo XIX por la forma sonata, sometiendo el material compositivo a una extraordinaria variedad de transformaciones.

El concierto acaba con Alfred Schnittke (1934-1998), considerado un compositor tardosoviético que practicaba un particular poliestilismo. Influenciado por Prokófiev (1891-1953), Shostakóvich (1906-1975) y por la vanguardia centroeuropea, afirmaba que el suyo era «la unificación de la música culta y la música popular». En 1989 abandonó la URSS después de diferentes problemas con las autoridades musicales del régimen soviético. Schnittke escribió esta sonata en 1963, indicando que se interpretara «al estilo antiguo», lo que no hace sino confirmar ese poliestilismo al que hemos hecho referencia.

Mikhail Spivak (violín) nació en Moscú, donde se diplomó en la Academia Gnessin. En 1991 ganó el Concurso Internacional de violín «Rameau» en Francia y recibió el diploma P. Sarasate (Pamplona) en 1995. Entre 1992-94 fue el Concertino de la Orquesta «Rusia Joven». En la actualidad es miembro de la Orquesta de la Comunidad Valenciana.

Hilario Segovia Badia (piano) inició sus estudios en la Escolanía de Ntra. Sra. de los Desamparados en València y cursó el grado superior en el Conservatorio Superior de Música «Joaquín Rodrigo» de València. Es fundador del Dúo Evocación junto a la soprano Olha Viytit, con el que han sido premiados en diferentes certámenes de Música de Cámara. Actualmente desarrolla su faceta pedagógica en el Conservatorio Superior de Música de Castelló de La Plana.

Hilario Segovia Badia